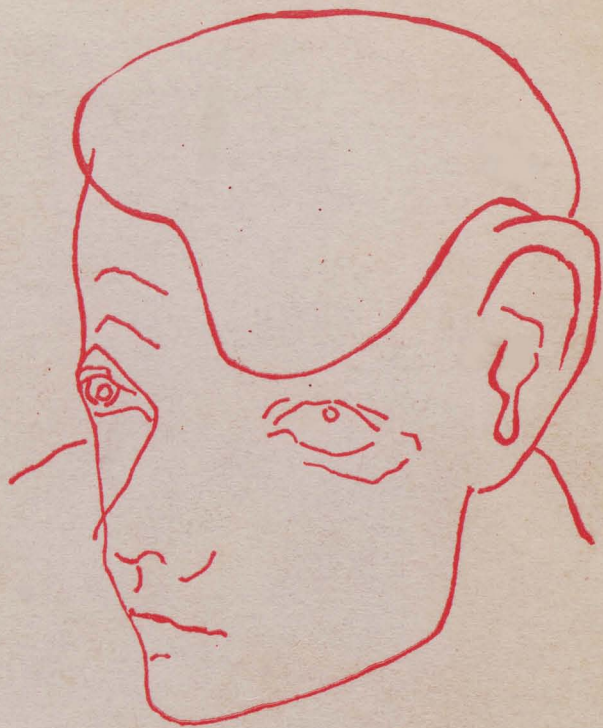

KALEVI SEILONEN

Proosarunoja

ntamo

KALEVI SEILONEN Proosarunoja

KUSTANTAJA KALEVI SEILONEN

Ensipainos

Suomalaisen Kirjallisuuden Kirjapaino Oy Helsinki 1959

Näköispainos ntamo 2014

**© Tekijän oikeudenomistajat
ISBN 978-952-215-529-0**

**Valmistaja
BoD – Books on Demand,
Norderstedt, Saksa**

www.ntamo.net

Kyltymätön tuuli piehtaroi oksissa ja
tuoksuu hedelmille.

Yö avasi kammiot ja käsien maljat. Uni
vääristi kasvojen ääriiivat ja joku kulki
peltosaroilla sauva kädessä, hiukset jännit-
tyneinä.

He juoksivat yöllisessä metsässä kunnes pu-
tosivat hautaan ja sekosivat toistensa jäse-
niin. Mullan haju kiertyi lanteille ja huo-
hotti siinä aamuun saakka.

He kulkevat aamuhämärässä ranteet ja nilkat kosteina. Kaupunki on vaipunut ilman pohjaan ja tyydytetyt eläimet kaikkoavat hitaasti puistoissa kylläisten unien tavoin. Tähän aikaan vartalot aineellistuvat ja vaatteet kiedotaan ympärille. Hengitetään vielä hetki kankaan lävitse kunnes silmät avautuvat ja valo laskeutuu tyyntyvään vereen.

Jokainen hetki on täynnä tienhaaroja ja ne lepattavat sisään ja ulos. Jokainen hetki raastelee vartaloa ja veri pakenee turhaan paikasta toiseen. Kadut nielevät askeleita. Unet ratsastavat huoneiden kautta ja . . .

Puun varjoon sulautunut mies kohotti mahdollaiset kätensä ja tunsu kuinka ilma liukui hänen päänsä yllä. Mies joi ilmaa, vaistosi kuinka muurit luhistuivat ja niiden lävitse voi kulkea tai hitaasti lentää silmät kiinni ja kuitenkin nähdä. Puu kuivettui, mutta mies kohosi lämpimästä maasta, kietoutui tuuleen ja nauroi.

Hänen kasvonsa olivat varjoiset ja silmät syvät. Hänen tahtonsa oli erilainen kuin muiden. Auringon säteet tunkeutuivat multa, oli rauhatonta. Kuivunut mahla hänen käsivarsissaan alkoi jälleen tuoksua kun satoi ja mies tunsi itsensä hämmentyneeksi. Mies aisti puun viileän varjon ja hengitti tuntematta vieläkkään omia kasvojaan.

Mahlaiset kädet ovat raskaat kantaa, kun nostaa ne maasta ja juuret kiertyvät vihasina mustaan pehmeyteen. Hänen katseensa syttyi eläimen halu hyväillä — ja tuuli yhä ja tuuli —

Hämärässä talossa seisoi liikkumatta nainen sormet riippuen. Ei päivä eikä yö päässyt sisään, sillä ovet ja ikkunat olivat suljetut. Tuuli kulki ristiin miehen kohdalla ja hän yritti juosta, mutta jalat olivat kiveä. Kasvoille valahtaneet hiukset polttivat ja hän raastoi ilmaa.

Ensin tehdään ja sitten ajatellaan. Mieli on vanha eukko, joka istuu puun oksalla ja syyttää oravia. Kivittäminen ei paljoa auta: sillä on kova pää ja turtunut ruumis. Vielä tässäkin on mieltä omiksi tarpeiksi — ei tosin kylliksi niille, jotka on poimittu vaosta ja laitettu kulkemaan peräkanaa nuoraa pitkin. Kun sillä tavoin kulkee, taipuvat tuntosarvet yhteen ja lakkaavat heilumasta.

Olisi lähdeittävä kulkemaan vaikka maisema on kirjava soista ja taipuu muurien alla. Tästä olisi sokeasti lennettävä ja puhkottava auki kaikki mihin osuu. Täällä liikkuu varjo varjon päällä ja vesi pyrkii kohoamaan suun tasalle ääntä sammuttamaan. Tästä on vaikea lähteä, sillä ruokamullan päälle on kasvanut hometta.

Alhaalta kohoaa myrskyn merkkejä: sokea näkee käsillään, uneksija päihtyy esineistä ja lokit purjehtivat laidan yli. Hetket kääntyvät akseleissaan vivuten esille kaikkea kummallista.

Helsingissä 10. 7. 1959

KALEVI SEILONEN

näköispainos ntamo 2014

Päälllys: Kalevi Rahikainen